

**Scénář k rozhlasové reportáži
František Fleischmann**

**ZŠ a MŠ Lyčkovo náměstí
Tereza Jarošová, Anežka Dvořáková,
Magdaléna Krušinová, Julie Šimáčková, Josefína
Kordová, Viliam Hájek**

František Fleischmann se narodil 4. března 1946, byl plavec a lodní kapitán. Invazi vojsk Varšavské smlouvy do Československa prožíval velmi hekticky.

“Když jsme jeli po Labi z Drážďan, podél Labe vede železnice a silnice a na té silnici byla kolona ruských vojáků, už někde snad 30 km od hranic tam stáli, my jsme si říkali, co tady dělají tady jako jsme nikdy neviděli tak blízko hranic ruský vojska, jinak oni tam byli, okupovali to východní Německo, tak tam jste ruský vojáky potkávali všude, ale tady ne, tak nám to bylo divný. Ale tenkrát, přijeli jsme do Děčína a já jsem ještě večer jel domů.”

Bydlel v Praze na Invalidovně. 21. srpna se z rádia dozvěděl o okupaci Československa. S kamarádem vyrazil do centra Prahy k rozhlasu.

“To bylo hrozný, ty Rusové se tam nějak naštváli a najednou začali po té Vinohradský, ty tanky jely dál, dolů na Václavák, a my jsme byli jako pod nima, tak jsme utíkali, no, zastavili jsme se až na Můstku. Prostě to bylo něco příšerného a oni se otočili a začali střílet na Muzeum.”

František se vrátil domů ale drama 21. srpna pokračovalo.

“Měli jsme okna jako k Vltavě a vždy měli obsazený mosty, měli posty na každé straně mostu, byl nějaký kulomet, nebo nějaký lehký dělo a měli to obložený pytlí s pískem a tam jako to hlídali a občas večer si zastříleli, takže my jsme stáli u okna a najednou začala palba, lítaly ty svítící náboje nad barákem, a já tam ležel pod oknem a najednou si říkám, že snad ten panel je dost tlustej, protože oni byli blázni, ti Rusové.”

Po srpnových událostech se ve firmě Československá plavba labsko-oderská, kde František pracoval, situace změnila.

“Vyměnili se tam úplně lidi, ty obrodě v tom Pražským jaru se angažovali a chtěli nějaké změny, tak ti okamžitě byli, byli vyražený a nastoupili kádry a ty to tam začali jako si nějak... Takhle každej radši držel pus, aby nepřišel o pas a mohl ven.”

František se postupně stal z plavčíka kapitánem. Pracoval na turnusy, měsíc doma a měsíc na lodi v zahraničí. 17. listopadu při Sametové revoluci byl zrovna v

Československu.

“Tak jsem chodili na demonstrace, byli jsme, každý den jsme byli na Václaváku, pak jsme chodili na na Letnou.”

Po 17. listopadu byl z dění v Československu velmi nadšený.

“No takže jsem byl hrozně rád, byl jsem šťastnej.”

František Fleischmann je za svůj život nejvíce hrdý na svou rodinu, i proto že se jeho manželka musela o všechno starat.

“Musela se o všechno starat sama, byla bankéř rodinnej, byla všechno prostě.”

Jeho životní motto ho provází po celou jeho životní plavbu.

“Člověk nemá posuzovat lidi podle zevnějšku, podle prvního dojmu, nikdy.”